

———— Dankuly Csaba

TÉT

Szolid tél, rázkódom össze,
amint feltépem az ablakot,
hogy kimenjen a pia- és baszásszag,

aztán amíg eljutok a konyháig,
ahol ő a már hűlő
bögréje mélyét fixírozza,
mintha ráadásra várna
vagy a zacsból készülne jósolni,

azon agyalok,
vannak-e angyalok, s hogy
a szolidból következik-e
a szolidáris,

mintha nem csak szavakon lovagolnék,
mintha ennek volna tétje,
mintha tényleg.

HABOZÁS

Pamacsolás közben habozni kezdek,
nem tenném-e jobban, ha mégsem borotválnám le,
nemcsak mert holnap estére hazakerülve
ténylegesen szűrni fog
– amit ordítóan rühell –,
hanem mert durván szemet szúr:

hol jártam,
mért maradtam ki egy napot,
kivel találkoztam,

meg a többi hasonlóan kínos kérdés,
ami ilyenkor elhangzik,
és amire nincs válasz,

vagy én kimondani,
ő hallani se akarja.

KIMENETEL

Nem volt nálam notesz és írószer,
a telefonomba meg lusta voltam
bepötyögni, amikor pedig épp megpróbáltam
memorizálni, leszólitott egy homlesz,
hogy adjak már, legyenek szíves, némi aprót
legalább, de mert csak nagy címlet volt nálam,
amitől azért mégsem váltam volna meg egészen,
be kellett mennem a közeli üzletbe felváltani,
ahol ki kellett állnom egy végeláthatatlan sort a szóáradatban,

úgyhogy mire a végére értem, szinte egészen kiment
a fejemből a készülő vers, már csak
sorfoszlányokat bírtam visszaidézni,
de ahelyett, hogy felháborodnék:

örülök, hogy nem kell még egy
ki tudja milyen kimenetelű
szöveggel bajlódnom már megint.

SZÉGYEN

Mostanában mások előtt csak harmadik
személyben beszélek önmagamról,

mintha így valaki másról beszélnek,
akiről bármi elmondható –

mikor aztán egyedül maradok,
átteszem az egészet első személybe:

s szégyellem magam.

FAL

Nem tudtam túljutni rajta,
végül már-már fejjel mentem neki,
mintha nem akarnám tudomásul venni,
hogy széltében-hosszában
ott magaslik: de hiába
a kemény fellépés –

van ilyen, hogy beleütközöl
valami hatalmasba és szilárdba
és megkerülhetetlenbe,

s akkor nincs mit tenni:
vissza kell fordulni,
vagy irányt váltani,

esetleg nagy-nagy lélegzetet véve
nekiindulni körbejárni,

ahányszor csak meg van írva,
vagy még annál is többször,
hátha leomlik.

REJTÉLY

Gyerekoromban mindig e fal mellett mentem el.
Fehér, és magas, legalábbis hozzám képest,
azaz lentről nézve majdnem az égig ért.
Már csak ezért sem tudtam belátni
vagy megmászni. És az egész utcát
kitette. Baloldalt. A jobb oldalon
már nem emlékszem, mi volt. Talán mező.
Vagy tenger. Házak. Vagy semmi
se. Nem nagyon néztem arrafelé, nem
érdekelt. Próbáltam bekukucskálni,
de a lemezek túl szorosan lettek összeillesztve
és festve, belefájdult a szemem a meresztésbe.
Sehol egy rés. Egy repedés. Sehol egy lyuk.
Egy kapu. Semmi. Mintha direkt nem
akarták volna, hogy benézz. De mért?
Mögüle egyetlen hang se jött ki.
Fákat nem láttam, épületeket sem,
pedig kicsit hátrébb lépve az azért csak
látszott volna. Csak felhők vonulása, csak a kék ég.
Mikor melyik. Elő lehetett venni és végighúzni
rajta teljes hosszában a vasdrótot. Éjjel úgyis
újrafestik. De kik? És miért? És miért akkor?